

El coreògraf australià Stanton Welch, director del Houston Ballet des del 2003, dijous a Barcelona ■ MIQUEL GONZÁLEZ/ FESTIVAL DE PERALADA

El ballet, debutant a Catalunya, tancarà al festival els actes dels seus 50 anys

Houston a Peralada

J. Bordes
BARCELONA

La inauguració del Festival Castell de Peralada tindrà aquest any el Houston Ballet, una formació que fins ara mai havia actuat a Catalunya i que està celebrant enguany els 50 anys d'història. Avui, el Houston Ballet (la cinquena companyia de ballet més gran dels Estats Units) reivindica el seu esperit europeu en el cor de Texas, segons el seu director Stanton Welch. Am. Pel coreògraf (una tercera part dels centenar llarg de treballs els ha fet dins del Houston Ballet), la ciutat de Texas és una mena de Meca per als artistes, perquè és una societat que combat la monotonia del seu paisatge amb els projectes culturals. Ell és australià i té nostàlgia de Sydney però admet que a Houston té tot el que un artista pot somiar per crear amb llibertat. La ciutat s'ha anant transformant. El sector del petroli ja no hi és el dominant (ara el primer sector de negoci

la data

2-07-2020

Debutarà el Houston Ballet a Catalunya inaugurant la nova edició del Festival Castell de Peralada d'aquest estiu.

són les empreses mèdiques). Cada cop el ballet compta més amb els mecenes particulars i menys amb els de les empreses. I són "un grup valent, que accepta que et puguis equivo-

El coreògraf Stanton Welch Am reivindica el risc i l'emoció amb el Houston Ballet

car". Welch Am recorda que també va ser un fracàs *La consagració de la primavera* al principi, i ara és un clàssic.

Les actuacions de Peralada (2 i 3 de juliol) seran precisament el final del programa amb què han celebrat el mig segle d'història. El director ha optat per dos programes diferents per mostrar una variada carta de presentació. El 2 de juliol hi ha tres peces: *Clear*, *In dreams* i *Nosotros*, i l'endemà, *Sons de l'Àme*, que connecta el piano amb el ball de manera íntima, orgànica. *Clear* és una peça amb música de Bach que enfronta set homes i una dona, per mostrar set aspectes de la masculinitat i la mort. *In dreams*, amb música de Roy Orbison, és el ball més alegre, que remet a l'espectacularitat americana. La coreografia és de Trey McIntyre. Finalment, amb *Nosotros* proposa dotze duets en què intenta exposar la personalitat de cada intèrpret. El vital Welch Am reivindica el risc i l'emoció en el ballet. ■

www.clubdelsubscriptor.cat

972 18 64 45

De dilluns a dijous, de 8 del matí a 3 de la tarda, i divendres de 8 del matí a 2 de la tarda

2x1 LIMITADA

Centre d'interpretació de l'Orde del Temple
Gardeny

CASTELL
TEMLER
DE GARDENY

Turó de Gardeny, s/n de Lleida

Tots els caps de setmana i festius, de 10 a 2/4 de 2 del migdia

Preu de l'entrada: 2,60 euros

Cal presentar la targeta directament a les taquilles

9È FESTIVAL INTERNACIONAL DEL CIRC

Elefant d'Or. Girona
Gran Carpa Camp de Mart
Devesa de Girona
Dijous 13 de febrer, a 2/4 de 9 del vespre - Espectacle Blau.
Divendres 14 de febrer, a 2/4 de 6 i a les 9 del vespre - Espectacle Vermell.
Dissabte 15 de febrer, a les 12 del migdia - Espectacle Blau

OFERTA 2x1 IL-LIMITADA
Butaca Or: 29 euros
Butaca Plata: 23 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

2x1 LIMITADA

l'Estany
història i natura
CENTRE DE VISITANTS DE L'ESTANY

Plaça del Monestir, 4 de l'Estany (Moianès)
Més informació: www.viulestany.cat

Preu de l'entrada: 2 euros

Cal presentar la targeta directament a les taquilles

EL PEQUEÑO PONI

Sala Flyhard

Teatre de Lloret, divendres 14 de febrer, a les 9 del vespre

OFERTA 2x1 LIMITADA
Preu de l'entrada: 12 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

2x1 LIMITADA

EPICENTRE
Centre de Visitants del Pallars Jussà

Passeig del Vall, 13 de Tremp

Preu de l'entrada: 3 euros

Cal descarregar el val del nostre web i presentar-lo juntament amb la targeta de subscriptor

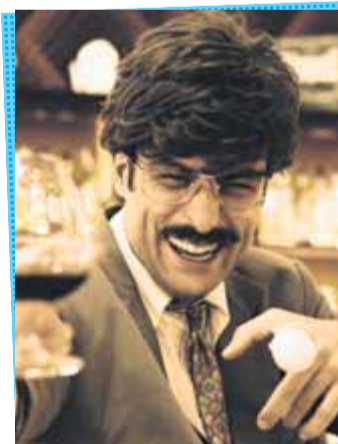

RASTRES ARGELERS O COM S'ESBORRA LA HISTÒRIA DELS VENÇUTS D'AINA HUGUET

Sala La Planeta de Girona, divendres 28 de febrer, a 2/4 de 9 del vespre

OFERTA 2x1 LIMITADA
Preu de l'entrada: 12 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

QUINA BARRA!
Cia. Estat Particular, de Pep Vila

Teatre Mundial de la Bisbal d'Empordà, diumenge 16 de febrer, a les 7 de la tarda

OFERTA 2x1 LIMITADA
Preu de l'entrada: 8 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

El Punt Avui no es fa responsable dels productes i serveis de tercers, responsabilitat que assumeixen íntegrament les empreses col·laboradores

Atenció al client 972 18 64 80 i també a atencioclient@elpuntavui.cat

Tot a punt per a la nit dels Oscar

'1917' i 'Joker', les dues pel·lícules favorites

Irlanda, pendent de les possibilitats del Sinn Féin

Els nacionalistes volen fer un referèndum

EL PUNT AVUI + 2,50€

DIUMENGE • 9 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15265 - AVUI / Any XLII. Núm. 14135 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Clara Ponsatí. Eurodiputada de JxCat

“Sánchez no ens portarà res de bo a canvi de res”

L'ESTAT • “Va ser un error facilitar la investidura de Pedro Sánchez i ho serà continuar mantenint-li l'estabilitat, ara amb el pressupost”

EUROPA • “No canviaré estratègicament de domicili per evitar res”

El cambrer i els cuiners d'un restaurant de Pequín totalment buit de clients per evitar contagis pel coronavirus ■ EFE

La Xina, pendent del virus

L'epidèmia suma 700 morts mentre el líder Xi Jinping continua absent

Quim Torra en el míting de JxCat al Born ■ J. RAMOS

JxCat es reivindica “plantant cara”

pujaescales tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Miquel Berga

Posteritat

Hi ha escriptors que cansats de veure com els editors els rebutgen els seus manuscrits prenen la dramàtica decisió

d'escriure per a la posteritat. És una opció terapèutica que els deixa més tranquils. Ara, la posteritat fa el que vol. En vida, no hi ha dubte que entre els escriptors russos del XIX, Tolstoi era una presència formidable, una figura admirada i reverenciada com un monument nacional. La posteritat, però, ha tractat millor el delicat i discret Txèkhov que no pas l'imponent i arravatat Tolstoi. Pertanyien a classes socials i a generacions diferents. Txèkhov, fill d'un modest botiguer, era 32 anys més jove que l'aristòcrata Tolstoi. El dramaturg va morir als 44 anys víctima de la tuberculosi i el novel·lista va arribar als 82. Es van conèixer personalment el 1895, a la famosa finca de l'autor de *Guerra i pau*, làsnaia Poliana. Un testimoni de la trobada explica que es van banyar junts a l'estany de la propietat i un s'imagina el tímid Txèkhov,

sense el pinçanàs característic, un punt atabalat davant les barbes blanques de Tolstoi flotant a l'aigua i fregant-li la barbata. Tot i que la relació era inevitablement paternofilial van forjar una amistat basada en l'admiraació mútua. Tolstoi, però, trobava que el teatre del jove era efeminat i que als seus personatges els faltava volada èpica: "Només saben anar d'un sofà a l'altre de la mateixa sala d'estar!", li deia cridant, "No saben anar enlloc més?!" Tolstoi no s'estava de res. En la seva última trobada, mentre li feia un petó de comiat, li va etzibar: "No m'agraden les teves obres de teatre. Shakespeare era un dramaturg dolent, però les teves obres encara són pitjors." Els corrents artístics del segle XX, en canvi, van beure més de les subtils tècniques narratives de Txèkhov que no pas de les grans èpiques de Tolstoi. Tolstoi, que va sobreviure sis anys al seu jove amic, va tenir temps d'intuir cap on giraria la posteritat i va manifestar amb gentilesa que en l'art d'escriure el difunt Txèkhov era el seu superior. A Shakespeare, però, el va deixar totalment en mans de la posteritat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Els dos presidents

A la sala de l'hospital on cada dijous ens trobem els receptors de sang i altres fluids, entra un matrimoni d'una certa edat, molt ben posat. La infermera els fa seure. El centre del seu interès és la dona. Li fa una enquesta. Quin dia és avui? Quin any? Li planteja problemes matemàtics. Li fa repetir sèries de paraules. Li pregunta qui és el president del govern. Paro l'orella. La senyora, que ha respost a tot amb molta correcció i que si em demanessin l'opinió diria que no presenta cap símptoma al·larmant, diu sense vacil·lar: "Pedro Sánchez." Fa unes setmanes em vaig trobar en la mateixa situació al mateix lloc. També era una senyora, tan aquilatadament catalana com la d'aquest dijous. "Qui és el president de govern?" "Pedro Sánchez." Quan el matrimoni és fora, pregunto a la infermera: "No hi ha ningú que digui Quim Torra?" "La resposta també la donaríem per vàlida, és clar, però una gran majoria es decanta pel president del govern espanyol." La infermera és jove. No cal que li preguntis si el decantament era el mateix quan governaven

“ Molta gent troba que és més “presidencial” el del govern l'espanyol

la Generalitat Pujol, Maragall, Montilla, Mas... Pujol sempre havia dit que a l'inici del seu mandat estava content quan les manifestacions de protesta per qualsevol cosa es concentraven davant el Palau de la Generalitat. "No teníem cap competència traspasada, no podíem fer res per solucionar els problemes de la gent, però l'autoritat ens era reconeguda i la capacitat de governar en un pròxim futur, també."

A la mateixa hora que la infermera enquestava la senyora, Pedro Sánchez i Quim Torra s'entrevistaven al Palau de la Generalitat. Quin dels dos era més "president"? Sánchez es va bellu-

gar per Barcelona com va voler: després de visitar Torra: es va veure amb "agents" socials, amb l'alcaldeessa Ada Colau... Torra es va haver de limitar a observar les evolucions des del palau. Qui és el president del govern? Potser m'esvero sense motiu: els interrogats per les infermeres potser distingeixen entre president del "govern" i president "de la Generalitat". Si els preguntessin qui presideix aquesta institució la resposta seria òbvia, suposo. Però és que no veuen la Generalitat com un "govern"? Potser el consideren subaltern? Ho és, i d'aquí plora la criatura i plorem tots des de fa més de deu anys, des que molts van donar per superada l'autonomia amb poques competències de Pujol, Maragall, Montilla, Mas... Però, benvingut el diàleg,

Sánchez proposa una doble capitalitat Madrid-Barcelona. Des del punt de vista cultural i científic, no ens confonguéssim. La política queda reservada a Madrid. Ho va parlar amb l'alcaldeessa de Barcelona. La idea era separar-se d'Espanya i ara en serem capital o cocapital. El copresident serà Quim Torra o Ada Colau?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/wgrczo>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

‘Mejor unidos’

Valdrà la pena seguir tots aquests moviments que està fent Inés Arrimadas per salvar-se ella i el partit que aspira a dirigir. Com que les enquestes li vaticinen una davallada espectacular (a Catalunya tot sembla indicar que podrien perdre més d'una quinzena de diputats i quedar-se amb la meitat dels que tenen actualment), la portaveu taronja i candidata a presidir Ciutadans ha tingut una brillant idea: presentar-se en coalició amb el PP a Galícia, el País Basc i Catalunya. L'argument, és clar, és fer front a "l'amenaça real separatista" (sempre està bé que ho considerin una amenaça "real", quan a vegades ni alguns dels mateixos independentistes s'ho creuen). Fins i tot li ha posat nom, a la coalició. Es diria *Mejor Unidos*. Caram. És una mena de Junts pel No, amb una diferència clau: a Catalunya el JxSí va néixer per liderar el moviment independentista, mentre

“Arrimadas admet, si més no, que l'amenaça separatista és “real”. Caram!

que aquest de Junts pel No vindria a ser un Junts pel No Ser Irrellevants. Perquè, és clar, si un té en compte quin paper (paperàs) fa el PP electoralment a Catalunya i quin paper pronostiquen les enquestes a Ciutadans, estem parlant de dues propostes menors que s'ajunten per subsistir. Al líder del PP, Pablo Casado (ho sentíem

aquest dilluns en una entrevista que li van fer a TVE), la música li sona bé. “Si volem guanyar l'esquerra hem d'apostar per un projecte conjunt”, deia. Caram. Hi afegiran Vox? Casado ja es veu absorbint Ciutadans –perquè això seria una fusió, no una coalició– i Arrimadas ja es veu salvant els mobles i silenciament les crítiques internes que li sorgeixen dia rere dia. El PP base (tan majoritari al Parlament d'allà com al d'aquí) ja ho ha aplaudit, mentre que en el PP gallec, forts com estan –allà el PP és la força majoritària– encara riuen. Vaja, que com més dèbils, més partidaris de la coalició. Un acord de guanyadors, vaja. Serà interessant, deia, veure com va aquest reordenament de la dreta espanyola, a veure si triomfa l'*Espanya Suma* de Casado o el *Mejor Unidos* d'Arrimadas. Estan en guerra i s'ajunten. Estrany. Però potser té raó Arrimadas. *Mejor unidos...* que *desaparecidos*.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

El plaer del senyor Raid

El senyor Raid porta ulleres, té el cabell blanquinós, l'expressió cobejosa i unes mans rabassudes amb les quals es frega el coll. Està inquiet però parla amb tota claredat, és un home de Déu que fa tractes ignorant que una càmera l'està gravant. “Què hi ha del pagament per la núvia?”, pregunta el reporter infiltrat. “Farem un compromís verbal vàlid per unes hores –li respon–. Vols que te la porti a la tarda, es quedi a dormir i se'n vagi al matí?” “I això quant costaria?” “Per 400 dòlars, tindràs una jove de 14 o 15 anys.” És un proxeneta que explota

Homes de Déu exploten nenes i joves concertant matrimonis temporals

menors aprofitant l'estatus religiós i sota la tapadora de la *mut'ah* (*nikah mut'ah*: matrimoni de plaer), pràctica que permet a l'home vidu o solter mantenir relacions amb una esposa temporal a canvi d'una prestació econòmica, és a dir que *legítima* la prostitució. Coneixem el senyor Raid –i d'altres d'identica estofa– pel

reportatge de la periodista iemenita/britànica Nawal al-Maghafi *Iraq, el tèrbol comerç del sexe*, emès aquesta setmana a *Documentos TV* (es pot veure a la carta). El plaer del senyor Raid rau en els diners que remena amb les seves immundes mans després d'enganyar dones vulnerables i soles i destruir la vida de nenes “encara per estrenar i molt cares.” La sort de les víctimes no importa a ningú, s'usen i es llencen, cap problema, si els homes de Déu diuen que està permès! Però elles també parlen en el documental abans que tot s'acabi –que les matin o se suïcidin. El món hauria de mirar, escoltar i actuar.

Les cares de la notícia

DIRECTORA D'ALIANÇA EDUCACIÓ 360

Fathia Benhammou

L'extraescolar és escola

El grup de debat educatiu aprofundeix en les activitats extraescolars i el seu paper en la formació dels infants. Evitar les desigualtats i contribuir a complementar l'educació dels joves són dos dels reptes que analitzen en les trobades anuals, en les quals debaten experiències estrangeres, si cal.

EXDIRECTORA GENERAL D'AFERS RELIGIOSOS

Montserrat Coll

El concili català, vigent

Repassa la transcendència i excepcionalitat que va tenir la convocatòria d'un concili en què l'Església catalana va debatre doctrina, organització i qualsevol altra cosa. Amb Aureli Ortín analitzen les conseqüències de l'inusual debat, en què va participar com a laica.

PROFESSOR D'ENGINYERIA ELECTRÒNICA I BIOMÈDICA

Josep M. Gómez Cama

Missió solar

L'Institut de Ciències del Cosmos de la Universitat de Barcelona participa en una missió de l'Agència Espacial Europea d'estudi del Sol. Una de les més completes pel que fa a instruments i aparells mesuradors que s'hi enviaran, per recollir dades de l'astre.

EDITORIAL

La Xina i la crisi del coronavirus

La crisi del coronavirus amenaça de deixar un fort impacte en el ferri règim xinès, quan encara no fa ni un mes que el govern de Xi Jinping va reconèixer el greu problema sanitari que tenia i va ordenar confinar milions de persones a les seves llars. I és que, malgrat que, de bon principi, va semblar que la Xina afrontava la qüestió amb valentia i la transparència que no va tenir en crisis anteriors, com la de la SARS o la grip aviària, amb el pas dels dies creixen els dubtes en la comunitat internacional sobre l'abast real del problema. El cas del jove oftalmòleg de Wuhan Li Wenliang, mort aquest dijous a causa del coronavirus, que va ser dels primers a denunciar l'epidèmia, i que com a conseqüència d'això va ser amenaçat per la policia acusat de difondre rumors falsos, s'ha girat en contra del govern xinès, que ha hagut d'homenatjar-lo a correu. La important reacció popular contra la repressió a la qual s'havia sotmès Li Wenliang hauria de fer reflexionar el règim, sobretot perquè, en ple segle XXI i malgrat la censura que aplica, és molt difícil tancar la veritat als ciutadans.

El govern xinès faria bé d'aprendre la lliçó que per a l'URSS va suposar l'any 1986 haver amagat informació i negat responsabilitats sobre la catàstrofe nuclear de Txernòbil, en el que va ser el principi de la fi per al règim soviètic. En aquest cas, segurament, les aigües no sortiran tant de mare, però Pequín faria bé de vetllar per continuar dedicant els màxims esforços a combatre l'epidèmia i, sobretot, a no intentar amagar informació, ni als seus ciutadans ni a la resta del món. A més de la salut de la gent, s'hi juga la seva puixant economia, amb estimacions que l'epidèmia podria suposar un impacte del 2% en el producte interior brut del país.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Cedeix a la pressió

Pedro Sánchez es planta amb la taula i el relator però tanca la porta a parlar de referèndum. El govern veu poca valentia en el PSOE.

10
anys

Pacte anticrisi

CiU ofereix al PSOE i al Partit Popular un pacte per afrontar la crisi. El grup català creu que ara no és moment de debats irracionals.

20
anys

Més cara

Acord de les petrolieres per apujar la gasolina dues pessetes en quatre dies. Quinze denúncies 'dormen' al Tribunal de Defensa de la Competència.

Full de ruta

Jordi Grau

Saber cap a on anem

Cap a on anem, es pregunta molta gent. Gent del carrer, que potser pensa de manera diferent en molts temes però que té com a mínim comú denominador lluitar per un futur millor per als que hi som i per als que han de venir, és a dir, per al país. Molta d'aquesta gent que fa dues dècades potser ni es plantejava si era o no era independentista, o directament no n'era, viu amb preocupació tot el que està passant. Ha estat disposada a sortir al carrer de manera majoritària quan se li ha demanat. I, quan ha estat cridada a les urnes, ha indicat el camí que creia millor per a Catalunya. Aquesta gent, molta de la qual mira amb preocupació creixent el discurs sovint contradictori dels partits polítics als quals ha fet confiança, continua volent el millor per al país, però ja no té clar quin serà el camí a seguir. No perquè ells hagin canviat d'opinió, sigui la que sigui, sinó perquè han passat tantes coses en aquest país que el que reclamen dels seus líders polítics és una

Una majoria de la gent reclama missatges clars per saber cap a on volem anar, i per això, en les eleccions que vindran, els partits tenen l'obligació d'aclarir-ho

certa claredat. La gent és adulta, molt més del que pugui semblar si només se segueix alguns programes de televisió o el Twitter, i reclama el seu dret que li parlin clarament. Per això, en les eleccions que convocarà el president Torra, si cap tribunal espanyol no ho impedeix, el país s'hi torna a jugar el futur. Ja no són les eleccions convocades pel 155, però tampoc són unes eleccions normals. Els principals líders polítics són a l'exili o a la presó. D'això no en podem dir normalitat. Per això una majoria de la gent, al meu entendre, reclama missatges clars de cap a on volem anar. I de com ho farem per anar-hi. Els partits que volen la independència han d'explicar com arribar-hi. I els que no la vulguin també han de dir què ofereixen o si, com sempre, ser català és només una manera de ser espanyol de segona. I els que creguin que la independència no és possible, o ara no és possible, explicar per què i quan ho serà. Els partits tenen l'obligació de ser clars. I la gent és prou adulta per decidir cap a on vol anar.

Tribuna

Jordi Mayoral. Galerista

Reivindiquem-les

En tots els àmbits ha passat i encara passa: el paper de les dones ha estat, històricament, menyspreat, arraconat i amagat. El rol de les dones s'ha invisibilitzat d'una forma clara i és feina de tots treballar per la normalitat, és a dir, per la igualtat de reconeixement i d'oportunitats en qualsevol àmbit. A vegades això sembla tan obvi que no caldria dir-ho, però cal, és necessari encara avui, l'any 2020, reivindicar que la història l'han feta tant homes com dones, a tot arreu i sense excepció, i que, per tant, cal no acceptar com a bona una herència històrica mutilada on, aparentment, els homes són els autors de tot allò transcendent. Sí, hem de fer l'esforç de reescriure el passat, de revisar-ho tot, de tornar a interpretar quines dones van fer contribucions decisives a la ciència, a la filosofia i a les arts, quines dones van incidir per canviar el món, perquè si fóssim acrítics seguiríem patrons desfasats i injustos, i sense un punt de partida rigorós no podem bastir un futur fonamentat en la igualtat.

LA LINDA NOCHLIN va escriure, en una d'aquelles afirmacions transformadores: "En l'àmbit de la història de l'art, el punt de

vista de l'home blanc occidental, acceptat de manera inconscient com l'únic punt de vista de l'historiador de l'art, pot resultar poc adequat –i de fet, ho és– no ja en l'aspecte moral o ètic, o perquè resulti elitista, sinó en termes exclusivament intel·lectuals. [...] Per tant, l'anomenada qüestió de la dona, en comptes de ser un tema secundari, provincial, ridícul, perifèric i menor empeltat en una disciplina seriosa i establerta, es pot convertir en un catalitzador, un instrument intel·lectual que demostrï suposicions bàsiques i *naturals*, que proporcioni un paradigma per a un altre tipus de qües-

“Ser dona artista ha estat –i encara és– una dificultat afegida en el reconeixement de la vàlua creativa

tionament intern i al mateix temps estableixi enllaços amb paradigmes generats per plantejaments radicals en uns altres camps.”

DONCS SÍ, SER DONA artista ha estat –i encara és– una dificultat afegida en el reconeixement de la vàlua creativa. Recentment, ha aparegut el llibre *Grandes mujeres artistas*, on es recullen obres de 400 artistes internacionals. Però hem de ser conscients que aquesta dificultat general es va accentuar molt més en el nostre entorn, en plena dictadura franquista i també més tard, amb un poder repressiu i amb una societat patriarcal. Figures com la Juana Francés, Amèlia Riera, Josefa Tolrà, Mari Chordà, Isabel Oliver, Eulàlia Grau, Carmen Calvo, Susanna Solano i tantíssimes altres han hagut de lluitar a contracorrent per aconseguir l'equiparació amb els seus homòlegs masculins. Reivindiquem-les, destaquem el valor de les artistes (i les dones d'ahir amb talent en qualsevol disciplina). El seu llegat mereix més investigació, visibilitat, reconeixement i molta més difusió. Cal destacar el paper de la dona en la història, per normalitzar el futur.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Dos dies, sí. Tres dies, no

■ A mitjan gener en Jordi Cuixart va deixar la presó de Lledoners amb un permís de 48 hores. A finals de gener el jutge va donar la raó a la fiscalia de Barcelona per denegar-li un permís de 72. El pretès enraonament en què es basava el jutge és "l'absència de penediment" per part del pres, al qual, segons el fiscal, "li cal un tractament per superar les distorsions cognitives". O sigui, que se'l tracta com si fos un malalt mental. Em fa fàstic el fet que a Espanya les presons es denominin encara al segle XXI "centres penitenciaris". Tanmateix, aquest concepte de la presó provinent del temps i de la mentalitat de la Inquisició és particularment fastigós quan és qüestió d'un suposat crim ideològic. Es tracta d'un concepte de la legalitat que, al segle XX, es va lluir de debò amb el nazisme i l'estalinisme. Que-

da ben patent que la diferència entre aquests dos i tres dies de permís es deu a una arbitrariedad salvatge, per no dir criminal. Això sense tenir en compte que en Jordi Cuixart mai hauria hagut d'entrar a cap presó i que té una salut mental de ferro.

HENRY ETTINGHAUSEN
La Pera (Baix Empordà)

George Steiner: matís

■ Mort el dia 3, important intel·lectual, en la seva obra *Els llibres que mai he escrit* (Edic. Siruela, Madrid, 2008, pàg. 211-4) i, en concret, en el seu capítol *Petició de principi*, va manifestar: "En cap moment de la meua vida he estat políticament actiu ni m'he afiliat a tal o tal altre partit. [...] Cap programa polític, cap moviment partidista ha tingut el meu suport. [...] Mai he votat en unes eleccions, ni locals ni nacionals. [...] La meua conducta, els meus escrits, els

meus ensenyaments han estat els d'algú a qui Aristòtil hagués descrit com un *idiota*, l'home que es queda a casa."

I, tot això, en defensa de la seva privacitat, "la qüestió està relacionada, inquietantment, amb la crítica de Wittgenstein del *llenguatge privat*". Obviament, les seves vivències van condicionar el seu pensament, que, en aquest aspecte, considero que afortunadament han estat superades, ja que, en el conflicte espanyol/català, la majoria estem conscienciats amb la participació pública, segons les nostres possibilitats; i aquesta actitud és molt més enriquidora i pragmàtica, perquè els abstencionistes i desmotivats no ajuden a solucionar els problemes.

AMADEU PALLISER CIFUENTES
Barcelona

Banalitat

■ Després de més de 800 dies de presó dels polítics catalans,

a poc a poc la "banalitat" del mal es vol imposar. El temps es menja la indignació primera contra el mal gratuït i la sentència injusta. Entrem en el regne de l'oblit. La injustícia degenera fins a convertir-se en un problema burocràtic. (Tindran permisos o no, hi haurà amnistia o no, el nou govern farà alguna cosa o no farà res...) Això és convertir la presó i la injustícia en burocràcia. I la burocràcia només porta a l'oblit. I ells volen, sobretot, ara el silenci i, tot seguit, l'oblit.

Però no ho aconseguiran. Si més no, aquesta carta (amb tantes altres) donarà testimoni que no oblidem, que coneixem el seu joc per convertir el mal en una banalitat per mitjà de la burocràcia estatal i el silenci del poble. Com diria Hannah Arendt, "a Catalunya hi ha massa gent perquè oblidar del tot sigui possible".

FRANCESC CAPELL
Calders (Moianès)

La frase del dia

“Hem d’aconseguir un altre gran pacte territorial com el de fa 40 anys per, almenys, 40 anys més”

Adriana Lastra, VICESECRETÀRIA GENERAL DEL PSOE

Tribuna

Antoni Dalmau i Ribalta. Escriptor

Més pressió

La decisió del president Quim Torra de prioritzar l’aprovació dels pressupostos a les eleccions ha estat, des del meu punt de vista, un encert. És evident que hi ha alguns partits, sobretot el PSC i la CUP, interessats a precipitar una contesa electoral que calculen que els serà favorable. Tanmateix, és clar que, després de tants anys amb pressupostos prorrogats, l’interès primordial del país és comptar amb uns comptes actualitzats tan aviat com sigui possible, sobretot considerant que impliquen un tomb social i que semblen disposar d’una majoria suficient per tirar endavant. D’altra banda, i com no podia ser d’altra manera, la concreció de les partides de despesa ha fet néixer les queixes comprensibles per aquelles demandes que, malgrat la pujada, encara no podran ser ateses. No hi ha cap debat d’aquest tipus que escapi a la lògica d’una doble lectura, la del got mig ple o la del got mig buit. Per molt que els departaments amb més incidència social s’incrementin notablement, sempre serà possible de fer una llarga llista de les mancances no resoltes.

AIXÒ TAMBÉ PASSA, és clar, en el pressupost del Departament de Cultura, que, encara que experimenti un increment del 14,5% respecte de l’any 2017 i una pujada de 54,3 milions respecte del 2019, només representa en el conjunt de la Generalitat un percentatge del 0,75%, si n’excloem la despesa financera i finalista, o d’un 1,1% en cas contrari. És poc, molt poc. Per això la consellera Vilallonga ja s’ha avançat a dir que aquest pressupost “és millor, però encara no és el millor”. Continuem, doncs, sense revertir la poca presència històrica de la cultura en la política dels governs de la Generalitat, un mal crònic que ja remunta als temps de Jordi Pujol i que els consellers que han vingut després mai no han aconseguit de redreçar. No fa gaires dies, avançant-se a la puja previsible i pràcticament anunciada, una plataforma del sector cultural

anomenada Actua Cultura tornava a denunciar aquest greu dèficit amb paraules més gruixudes (parlava d’“indecència”) i amb l’amenaça d’accions “imaginatives, contundents i dilatades en el temps”...

EN QUALSEVOL CAS, la pregunta més interessant a fer-se és sens dubte com ha estat possible que l’escassetat de recursos per a la cultura hagi estat tan prolongada i tan pertinaç, sense que en cap moment, en situacions ben diferents i amb governs de tot signe, s’hagi pogut modificar aquest panorama. ¿És un problema d’insensibilitat dels polítics? ¿És un problema d’un sector atomitzat que no ha sabut fer valer adequadament la seva força? ¿O és un problema d’una societat que no col·loca la cultura en un lloc privilegiat de les seves preferències? ¿O potser són totes tres coses alhora? Probablement és això darrer. I aquesta realitat deficient en tots els fronts contrasta amb la pretensió d’un petit país que, mancat d’un estat propi i d’alguns elements naturals que

“Com és possible que l’escassetat de recursos per a la cultura hagi estat tan prolongada i pertinaç en situacions diferents i amb governs de tot signe?”

fan la força de les grans potències, semblava haver apostat, almenys en el terreny de les declaracions i de les proclames, per jugar a fons la carta de la cultura. I contrasta també amb la realitat objectiva d’una vitalitat pou remarcable en aquest terreny, amb sectors capdavanters que no desmereixen en absolut del que veiem en altres parts de món.

LA VERITAT ÉS QUE l’àmbit propi de la política, on es prenen les decisions relatives al pressupost, gaudeix d’una lògica pròpia, absolutament autònoma, que sovint s’allunya de les necessitats reals. Així, per exemple, des de l’inici mateix de la recuperació de l’autogovern i de la Generalitat, es va anar establint una lògica de repartiment del pastís pressupostari que cap govern no s’atreveix a subvertir. Canvien les cares i els partits, però sembla que aquest model de repartiment és intocable, i que només són possibles petites correccions que no alteren el pes específic de cada departament. No es coneixen governants que siguin capaços de repensar seriosament si la distribució tradicional dels recursos és l’adequada, de manera que els sectors que van tenir la fatalitat d’entrar amb mal peu des del primer dia estan condemnats a viure permanentment amb una penúria constant.

AIXÍ, DONCS, I MÉS ENLLÀ de l’actitud genèrica de la societat en el seu conjunt, sembla clar que l’única manera realista de sortir del panorama vigent és que el sector cultural s’uneixi veritablement en un esforç comú i augmenti el seu grau de pressió damunt els polítics, de manera que allà on no arriba el grau de consciència necessari hi pugui més el temor de veure’s desbordat o de pagar rèdits electorals. Per això, cal saludar favorablement els intents que hem conegut en aquesta direcció. Després de les eleccions caldrà insistir-hi encara més, amb l’objectiu d’aconseguir un pressupost per al 2021 que sigui realment “el millor”.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

Tribunals

S’ha dit que la judicatura és com un transatlàntic: costa molt posar-lo en marxa però quan agafa velocitat encara és més difícil parar-lo. La realitat ho demostra. El poder judicial ha estat alimentat per interessos inconfessables i s’ha acomodat en l’estructura política de l’Estat, fent i desfent segons conveniència.

En la desaparició física del dictador, entre els supervivents de la clandestinitat es parlava dels poders fàctics i de les dificultats de reformar les Espanyes sense afrontar la seva existència. Les, aleshores, quatre potes del poder: l’exèrcit, l’església, l’alt funcionariat i, sobretot, el poder econòmic. Eren quatre clans tancats en la pròpia closca i amb capacitat de fer i decidir en defensa d’interessos ancestrals, majoritàriament guanyats per la força.

Centenars d’anys de consolidació donaven a aquests poders la capacitat camaleònica de canviar la pell tot mantenint l’essència. Tot i això alguns moriren en l’intent, com la mateixa església, afectada per vents que venien de lluny, o una certa modernització de l’exèrcit, exigida per l’entrada a la OTAN, però l’alt funcionariat resistí, expressat en la magistratura i els cossos d’ordre públic. Del poder econòmic no cal ni parlar-ne, quan està al centre de totes les decisions, públiques o privades. Així estem.

En temps de mudances, l’alt funcionariat ha posat en marxa el transatlàntic i la magistratura i el seu braç executor saben que la supervivència i la repressió estan lligades pel principi d’“*unidad de destino en lo universal*”. Els tribunals manen i els cossos de seguretat actuen. Les togues no tenen aturador: es creuen les administradores de la veritat i la resta són foteses. I o es reforma això o la democràcia seguirà molt malalta.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

'Estem a punt', acte polític de JxCat de cara a les eleccions

Torra i Puigdemont qüestionen el pressupost d'ERC i avisen que ells sí que es planten

Missió al Sol de l'Agència Espacial Europea

La Solar Orbiter, que té participació catalana, estudiarà quin és el pols de l'astre

#CATALUNYALLIBERTAT

Clara Ponsatí Eurodiputada de JxCat

“No ens preocupa gaire perdre la votació del suplicatori”

PRESSUPOST · “Continuar mantenint l'estabilitat a Sánchez no sembla que ens hagi de portar res de bo si és a canvi de res” **26-M** · “Estic molt agraïda als votants del País Valencià i les Illes perquè són els que han permès que sigui eurodiputada” **EUROORDRE** · “No canviaré estratègicament de domicili per evitar res”

Emili Bella
BARCELONA

L'eurodiputada Clara Ponsatí, exiliada a Escòcia, farà entrada demà al Parlament Europeu d'Estrasburg com a membre de ple dret de l'eurocambra.

Se li gira feina, en paraules seves. Com l'afronta?

Disposada a aprofitar el temps i a treure tot el rendiment polític que puguem a la nostra presència al Parlament Europeu.

Dimecres va recollir l'acta d'eurodiputada. La vam veure sortir triomfant per la porta del Parlament Europeu amb l'acreditació al coll. Com ho va viure?

Bé, va ser un dia d'incorporació, de fotografies i papers. Em van donar l'acreditació, vaig signar un munt de papers i vaig parlar amb un munt de persones que em van començar a explicar com funciona tot. A punt.

No sé si té un sentiment potser agreu perquè la seva entrada al Parlament Europeu es degui al 'Brexit'.

Sí, a mi em sap greu que el Regne Unit surti de la Unió Europea, perquè és un país que ens aporta unes visions diferents en molts aspectes, i que les nacions britàniques fossin presents al Parlament Europeu oferia riquesa. És una pèrdua per a la UE. En aquestes circumstàncies, sí, hi ha hagut un petit benefici: que jo

pugui participar al Parlament Europeu. Que hi hagi un altre europarlamentari català en defensa de la independència, tot això que hi guanyem. Malgrat que respectem la decisió del Regne Unit de marxar, per a la UE és una pèrdua molt important, perquè els britànics en la seva diversitat oferien les seves visions del món i de la política.

Fins a quin punt les 38.000 persones que van votar la seva candidatura fora de Catalunya han estat clau perquè vostè hagi esdevingut eurodiputada?

Ho han estat, sobretot, els vots que he obtingut als Països Catalans fora del Principat. Fent números —em vaig entretenir a fer-ne—, els vots que ens han vingut del País Valencià i les Illes Balears són els vots que ho han permès. Estic molt agraïda als votants de tots els Països Catalans i fins i tot als que vam tenir fora dels Països Catalans, però els vots que ens feien falta per tenir aquest lloc són els que han arribat del País Valencià i les Illes.

Pel que fa a l'euroordre, el dia 5 de març torna a tenir cita amb la justícia escocesa.

El dia 5 de març hi haurà una sessió preliminar en què es començaran a examinar els arguments de les parts. La discussió sobre la immunitat jo crec que formarà part de tot el procés i és un element més que el jutge tindrà en compte, però ara mateix, que jo sàpiga, no està sobre

La legislatura s'acaba perquè és clar que el Parlament té un mandat caducat

la taula. Sembla que ens n'anem al maig per resoldre l'euroordre.

Entenc que el fet que vostè pugui viatjar per Europa és un senyal que el jutge escocès no fa gaire cas a la fiscalia.

Que jo podia viatjar allà on volgués per part de la justícia escocesa era clar des del primer dia just després de la meua detenció. El jutge va acceptar la petició que li vam fer que no se'm retirés el passaport i em va donar permís explícitament per part seva; em fa confiança que jo puc viatjar i que ja tornaré quan s'escaigui.

La fiscalia diu que vostè es va presentar a les eleccions europees per obtenir la immunitat i eludir així la justícia espanyola.

Jo em vaig presentar a les eleccions europees per continuar el projecte polític de la independència i per donar veu al Parlament Europeu als catalans del Principat i a altres demòcrates espanyols i catalans que vol-

guessin donar-nos suport en aquest projecte. Espero estar a l'altura dels votants que van confiar en nosaltres.

Quin camí seguirà el suplicatori?

Ara el procés entrarà primer a la comissió de justícia. Tot el que és el detall del procés ara mateix encara no el sé, però vaja, hi ha tot un procés dins la comissió de justícia i eventualment hi haurà una votació en el ple.

Quins amics creu que té el moviment independentista català a Europa que puguin votar en contra de retirar-li la immunitat?

Ja ho veurem. Confiem que, a mesura que es vagi discutint el cas, els demòcrates europeus s'adonin que és un procés polític i que aquest suplicatori no s'hauria de concedir. En tot cas, tampoc ens preocupa gaire perdre aquesta votació, que és possible que la perdem, perquè els grans partits responen a lògiques de defensa entre ells i reclamaran als seus grups lleialtat en aquesta qüestió. En qualsevol cas, nosaltres mantindrem l'acta d'eurodiputats i seguirem treballant dins el Parlament, i ja respondrem a la justícia si cal, amb confiança en la justícia independent i democràtica.

S'ha plantejat en algun moment canviar de domicili a causa del 'Brexit'?

No. Jo estic disposada a respondre davant la justícia belga, la justícia britànica, el que calgui.

No canviaré de domicili estratègicament per evitar res. De moment jo tinc domicili a Escòcia i no tinc intenció de canviar-ho. Més endavant, per motius pràctics, no ho sé, potser ho hauré de fer, però ara mateix no ho faré. Sigui quin sigui el meu domicili, jo tinc un cas obert a Escòcia i estic disposada a respondre-hi sense cap problema. Malgrat que jo soc membre del Parlament Europeu i tinc immunitat, tot fa pensar que serà un judici llarg, pesat i costós, molt costós. Que la gent no es pensi que perquè ara soc diputada del Parlament Europeu no he de fer front a la justícia escocesa i que per tant ja no hi ha necessitat de donar-me suport. En principi, el cas es veurà davant la jus-

L'APUNT

Més que mediador, complidor

Carles Sabaté

Torra encapçalava ahir la demostració de múscul de JxCat reclamant un mediador per fer complir els acords de la mesa de diàleg amb l'Estat. Sánchez, que es reunia en texans amb el seu amplíssim govern, ja li havia dit que els mediadors serien els ciutadans de l'Estat. Colau i els comuns no ho veuen necessari perquè Sánchez no és Rajoy i s'hi pot confiar. El problema

és que l'incompliment dels acords en finançament, infraestructures, afers socials, dependència, universitats, esports, seguretat, cos de Mossos d'Esquadra... ha estat una constant dels governs de l'Estat envers Catalunya, sigui quin sigui el partit o coalició dels inquilins de La Moncloa i el Palau. I el recel se supera amb fets i partides pressupostàries aplicades.

L'eurodiputada Clara Ponsatí, al Parlament Europeu ■ EL PUNT AVUI

Va ser un error d'entrada facilitar la investidura del senyor Sánchez

tícia; no tinc motius per pensar que no haurà d'arribar a judici, i demanarem testimonis que hauran de venir. Serà costós fer-los viatjar i, per tant, hi ha una gran necessitat de suport econòmic. Tinc obert un *crowdfunding* des de fa temps.

Com interpreta que la Junta Electoral Central (JEC) pretengui que vostè es presentés a Madrid per formalitats després de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea?

La JEC no ens està donant cap prova que les seves decisions pertanyen a un marc democràtic i de respecte als drets civils. Ells no dissimulen que no els agrada la decisió del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i va ser una rebequeria insistir que jo estigués obligada a fer una cosa quan el Tribunal Europeu ja havia dit que no hi estava.

Hi ha preconvocades eleccions al Parlament. A què atribueix la convocatòria electoral? Què identifica com a desencadenant que s'acabi la legislatura?

La legislatura s'acaba perquè és clar que el Parlament té un mandat caducat. Aquest mandat del Parlament està caducat des de fa molts més mesos que el temps recent en què s'ha començat a parlar d'eleccions i, en tot cas, és clar que ara mateix el que va dir que faria el govern de coalició ni s'ha fet ni hi ha motius per pensar que es farà i, per tant, sembla natural que s'hagin de convocar eleccions.

A canvi de què es podria donar suport al pressupost de Pedro Sánchez?

A canvi de l'amnistia i de l'autodeterminació, i evidentment de la retirada de les forces d'ocupació. Soc molt escèptica que això sigui una proposta viable, però en tot cas el que és segur és que sense res, no. Jo ara mateix no participo activament en la política de l'autonomia catalana ni en la política espanyola i Déu me'n guard de donar consells sense estar-hi directament implicada, però a mi em sembla que va ser un error d'entrada facilitar la investidura del senyor Sánchez, i continuar mantenint-li l'estabilitat no sembla que ens hagi de portar res de bo si és a canvi de res.

I vostè a quina candidatura donaria suport en aquestes eleccions que venen? A Junts per Catalunya, a Primàries...?

No em veig ara mateix amb cor de pronunciar-me sobre això. Les eleccions no estan convocades i les candidatures no s'han formulat. ■

Nou Volkswagen T-Cross

Descobreix-lo a Autopodium

Autopodium
Girona - Figueres
Sant Feliu de Guixols
Mont-ras - Olot
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Gamma del nou T-Cross de 70 a 85 kW (95 a 115 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 130 a 140 (NEDC: de 111 a 112). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 6,2.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Consell d'Estat nega el favor a Rajoy per no explicar el 155

■ L'ens consultiu creat per Carles V el 1522 s'obre ara a la premsa ■ Nega oferir cap "coartada" a l'expresident per evitar el Parlament ■ De la Vega: "En el cas català, som utilitzats i ben utilitzats"

Sánchez va reunir ahir els seus ministres a la finca de Quintos de Mora (Toledo) per teixir complicitats en el si de la coalició del PSOE i Podem ■ LA MONCLOA

David Portabella
MADRID

El Consell d'Estat que va ser creat pel rei Carles V el 1522 és una de les institucions estatals més opaques, i la seu del carrer Mayor, 79, a Madrid, era impenetrable. Però alguna cosa es mou en aquest ens consultiu presidit ara per María Teresa Fernández de la Vega, que ha decidit obrir el Consell d'Estat a la premsa per primera vegada i donar explicacions dels seus dictàmens, molts dels quals motivats pel govern de Mariano Rajoy per combatre el procés a Catalunya. Un dels seus pronunciaments polèmics és el del 2019, en què eximia Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría i María Dolores de Cospedal d'atendre la crida del Parlament per explicar l'aplicació del 155 a la comissió. "No oferim coartades a ningú", defensa De la Vega.

El govern de Sánchez haurà de respondre pel 155 digital i el finançament

Si l'estiu del 2018 ja va convidar els seus ministres a la finca de Quintos de Mora (Toledo) com a jornada de treball i de convivència, Pedro Sánchez va repetir ahir el pla amb els ministres –ara del PSOE, independents i de Podem– per teixir complicitats en la primera coalició des de la Segona República. En el retorn a l'activitat, però, a partir de dimarts al govern l'espera una intensa primera sessió de control al Congrés i al Senat.

A més de l'origen reial i de reunir-se sota un retrat de Carles V pintat per Tiziano, durant el procés el Consell d'Estat –que costa 11,3 milions anuals– ha estat la primera porta a la qual ha trucat el Consell de Ministres per buscar la munició jurídica per recórrer al Tribunal Constitucional, sobretot amb Ra-

Quan aparquin els texans i el calçat esportiu exhibit el cap de setmana, Sánchez i els seus viuran el primer examen de control al Senat dimarts a la tarda. "Considera que el sistema de finançament autonòmic deriva en un tracte just per a Catalunya?", serà la pregunta amb què el senador de JxCat Josep Lluís Cleries iniciarà el seu control. Precisament el finançament just figura en els punts 5 a 8 dins dels 44 que Sánchez va

joy. Des de frenar la investidura a distància de Carles Puigdemont fins a censurar mocions del Parlament i evitar comparèixer al Parlament. És el cas de Rajoy, l'exvicepresidenta Sáenz Santamaría i l'exministra de Defensa De Cospedal, que han desobeït dues vegades la citació d'una cambra.

entregar al president Quim Torra dijous al Palau. Aquest dimarts, però, haurà de ser un vicepresident o un ministre el que respongui, perquè Sánchez no acudirà al control del Senat fins al 25 de febrer. ERC, al seu torn, evitarà de moment entrar en l'arrel del conflicte i preguntarà pel PIN o vet parental, per l'estat de la carretera N-260 i per la recuperació del delta de l'Ebre després del pas de la tempesta Glòria.

En un dictamen que va arribar l'abril del 2019 (363/2019) i del qual –gràcies al seu obscurantisme secular– no havia hagut de respondre fins ara, el Consell d'Estat va avalar que un president espanyol i els ministres no poden ser controlats per un Parlament perquè és considerat de rang menor.

Dimecres, i ja al Congrés, Gabriel Rufián (ERC) preguntarà a Sánchez què pensa sobre l'auge del feixisme a l'Estat espanyol. La portaveu de JxCat, Laura Borràs, en canvi, preguntarà al govern pel 155 digital: "Es planteja el govern la derogació del real decret 14/2019 sobre administració digital?" Catalunya és també el tema elegit pel líder del PP, Pablo Casado. "Respecta l'estat de dret després de la seva visita a Quim Torra?"

"Els membres del govern actuals i pretèrits no venen obligats a atendre la sol·licitud", dictaminava. Per legitimar la gràcia a Rajoy, l'ens consultiu recorre a un dictamen previ (406/2017) que eximeix el govern espanyol i els alts càrrecs d'acudir al Parlament per explicar l'operació Catalunya. "Suposa un

pretès acte de control polític –fins i tot jurídic– de les institucions de l'Estat", dictava llavors i repeteix encara ara.

Tot i ser un ens que es vol obrir ara a la rendició de comptes, com pregona Fernando Ledesma, conseller i ministre de Justícia amb Felipe González (1982-1988), el Consell d'Estat no ho veu contradictori amb el fet d'oferir l'excusa als gestors per no donar explicacions. "El Consell d'Estat no ofereix ni deixa d'oferir coartades a ningú; és un terme que pot ser col·loquial, però res més allunyat de la seriositat i la *juridicitat* i el rigor amb què estem obligats a actuar", sosté Ledesma. "Està perfectament motivat i és una doctrina ja consolidada", hi afegeix De la Vega, que tanca així la porta a veure mai un exministre o expresident responent al Parlament.

La millor prova del seu

La frase

“El Consell d'Estat no ofereix ni deixa d'oferir coartades a ningú; res més allunyat del rigor”

Fernando Ledesma
CONSELLER D'ESTAT I MINISTRE DE JUSTÍCIA DEL 1982 AL 1988

obscurantisme és que l'ens tot just presenta la memòria del 2018 –la primera que veu la llum– en ple 2020 i ho fa després de fitxar la primera directora de comunicació que té en cinc segles. Sobre si en el cas català s'han sentit utilitzats o explotats per governs com el de Rajoy, De la Vega capgirarà la pregunta: "Ens hem sentit utilitzats, i ben utilitzats."

Si bé acostuma a donar munició al govern de torn per recórrer al TC, el 2018 no va ser així en el recurs contra la investidura a distància de Carles Puigdemont o contra la resolució del Parlament en què es reprovava Felip VI. Amb el dictamen en contra, va ser Sáenz de Santamaría la que es va entestar a dur els casos al TC, i l'alt tribunal va crear la doctrina *ad hoc* del deure de la investidura presencial i ella va poder celebrar des de la taula del Consell de Ministres el vet a un "ple fraudulent". El mateix Consell d'Estat que li va negar la raó és el que li evita haver d'acudir al Parlament. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El president Torra, ahir, al Born, en l'arrencada de la campanya de Junts per Catalunya amb el lema 'Estem a punt' ■ JUANMA RAMOS

JxCat inicia la campanya amb dosi de confrontació amb ERC

- “Nosaltres som els que ens plantem”, defensa el president Torra per contraposar-se als republicans
- L'espai liderat per Puigdemont reivindica la “responsabilitat” d’haver preservat el pressupost

Emili Bella
BARCELONA

Un acte pensat inicialment per reivindicar la “responsabilitat” d’haver salvat el pressupost enviant les eleccions més enllà de l’aprovació dels comptes es va convertir ahir en l’arrencada pre-eleccional de Junts per Catalunya al Born, sota el lema *Estem a punt*. L’espai liderat per Carles Puigdemont va deixar clar que no defugirà la confrontació amb el seu soci de govern, ERC, encara que no l’esmentés directament en cap de les 24 intervencions que es van succeir. Al contrari.

“Nosaltres som els que ens plantem”, va resumir

el president de la Generalitat, Quim Torra, en el seu discurs, per contrastar amb la decisió del president del Parlament, el republicà Roger Torrent, d’acceptar la retirada del seu escó a petició de la Junta Electoral Central i el Tribunal Suprem. “Nosaltres no fallarem”, va coincidir Puigdemont per videoconferència. “Som ara mateix una força indispensable i inevitable per a tot aquell que vulgui fer política des del realisme i l’eficàcia, perquè no hi ha res més allunyat del realisme i de l’eficàcia que pretendre esborrar de l’equació una part molt important de l’independentisme i la societat catalana”, va afegir-hi.

El president exigirà el mediador a l’inici del diàleg

El president Torra exigirà a Pedro Sánchez la inclusió d’un mediador en la primera reunió de la taula de diàleg entre governs, prevista per a abans que acabi el mes de febrer. “Ho va votar per majoria absoluta el Parlament de Catalunya amb els vots de JxCat, ERC i la CUP. Com a president del país, jo m’atenc a allò que el meu Parlament,

en el ple, decideix”, va piular. Torra hi afegirà la reivindicació del mediador en una taula de diàleg que vol que abordi l’exercici de l’autodeterminació i al final de la repressió amb una amnistia i la desjudicialització. “Aquest diàleg s’ha de fer amb un mediador”, va recalcar al Born.

Tant Puigdemont com Borràs van qüestionar la pa-

raula del president espanyol. “Amb Pedro Sánchez mai no sabem qui tenim al davant; amb el president Torra, sí”, va indicar la cap de files de JxCat al Congrés. El president exiliat va remarcar la inestabilitat espanyola: “Mai no saps si Sánchez, perquè no ha aprovat el pressupost, et convocarà eleccions; quan no és un all és una ceba.”

El presumible cap de llista d’ERC acaba de publicar un llibre titulat *Pere Aragonès, l’independentisme pragmàtic*. “L’independentisme pragmàtic és el més màgic i el menys pràctic de tots”, va dispa-

rar la cap de files de la formació a l’Ajuntament de Barcelona, Elsa Artadi, que va obrir l’acte amb una crítica contundent al “suposat independentisme pràctic, que de pràctic no té res”. “Si no, que ens ex-

pliquin què s’ha fet després de dos anys de renúncies i acatament”, va arengar Artadi, que també va carregar contra Torrent: “Sabem que, si no som nosaltres, ningú no defensarà la sobirania del Parla-

ment.” En la mateixa línia, un altre dels principals actius de JxCat, la portaveu al Congrés, Laura Borràs, va advertir: “Nosaltres no deixarem de parlar de la independència perquè alguns han desistit.”

Estem a punt també volia combatre el fet que l’espai de JxCat arribi amb l’endrega per resoldre i sense un candidat efectiu clar. Ahir al Born hi havia representants de tots els actors que treballen per confluïr, el Partit Demòcrata, la Crida Nacional i independents. A banda d’Artdi –que s’ha autodescartat– i de Borràs, van desfilar per l’escenari els diferents consellers que sonen per succeir Torra: Damià Calvet, Jordi Puigneró, Àngels Chacón... “El meu nom va sonant, com d’altres. El PDeCAT té uns mecanismes democràtics d’elecció, ara no es tracta de dir qui vol i qui no. Per lleialtat i per coherència al partit, quan s’hagi de desenvolupar l’elecció de possibles candidats, allà ens trobarem”, va dir ahir Chacón a Rac1.

Tots ells van fer una defensa tancada del pressupost per liderar l’enarborament d’una bandera que també utilitzaran en campanya el vicepresident i conseller d’Economia, Pere Aragonès, i els comuns, que s’abstindran en la votació dels comptes.

Reivindicant-los i criticant-los alhora –JxCat recela de la carpeta d’ingressos i, en especial, de l’impost de successions–, els consellers van atribuir a Torra haver preservat el pressupost. “Gràcies, president, per l’enorme exercici que has demostrat per la unitat de l’independentisme i l’enorme responsabilitat que has demostrat aquestes dues setmanes; si aquest pressupost tira endavant és gràcies a tu”, va agrair-li Miquel Buch. “Aquest no és el pressupost de la nostra vida, el pressupost de la nostra vida serà el de la República”, va augurar el conseller Calvet. ■

Les frases

“Som una força indispensable per a tot aquell que vulgui fer política des del realisme”

Carles Puigdemont
130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Hem posat sempre el país davant de qualsevol interès polític”

Quim Torra
131È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“L’independentisme pragmàtic és el més màgic i el menys pràctic de tots”

Elsa Artadi
PORTAVEU DE JXCAT A BARCELONA

“Nosaltres no deixarem de parlar de la independència perquè alguns han desistit”

Laura Borràs
PORTAVEU DE JXCAT AL CONGRÉS

“Aquest no és el pressupost de la nostra vida, el pressupost de la nostra vida serà el de la República”

Damià Calvet
CONSELLER DE TERRITORI

“D’altres poden voler abaratir el somni de la República Catalana, ara estem en temps de rebaixes”

Josep Lluís Cleries
PORTAVEU DE JXCAT AL SENAT

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

Marín alimenta l'escenari d'un pacte JxCat-PSC

▣ Rufián descarta un tercer tripartit: "Hi ha molta terra cremada" ▣ El republicà veu les eleccions encara lluny

E.B.
BARCELONA

Com a la Diputació de Barcelona, que ella presideix gràcies a un pacte entre el PSC i Junts per Catalunya, l'alcaldeessa de l'Hospitalet de Llobregat, Núria Marín, va alimentar ahir l'escenari d'un acord entre socialistes i postconvergens a la Generalitat. "Qui primer ha de parlar és la ciutadania, això és la lògica democràtica. A partir d'aquí, si és necessari i hi ha voluntat d'arribar a acords... el pacte ja s'ha produït a l'àmbit local", va recordar Marín en una entrevista a RAC1. "Som l'exemple que es pot arribar a travar acords entre formacions que a priori es fa una mica complicat de veure", va afegir-hi l'alcaldeessa, que ho va lligar al ta-

Les frases

“Si és necessari i hi ha voluntat d'arribar a acords... el pacte ja s'ha produït a l'àmbit local”

Núria Marín
PRESIDENTA DE LA DIPUTACIÓ

“Tinc la sensació que les eleccions catalanes poden ser més tard del que ens pensem”

Gabriel Rufián
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

rannà dels candidats que hi acabi havent a la presidència de la Generalitat.

De seguida s'hi va agafar el republicà Joan Tardà, fart dels auguris que ERC pactarà amb els socialistes. "Esquerra, traïdora! Tardà, botifler", va ironitzar a Twitter adjuntant les declaracions de Marín. ERC ha descartat a tort i a dret la possibilitat de pactar amb el PSC després de les eleccions. Ho han fet Pere Aragonès, Ro-

ger Torrent i Marta Vilalta, entre altres dirigents de la formació. Ahir mateix s'hi va afegir el cap de files republicà al Congrés, Gabriel Rufián, que, en una entrevista a Eldiario.es, va tancar la porta a un futur tripartit: "Hi ha molta terra cremada." D'altra banda, l'exdiputat d'ERC a Madrid Gerard Gómez del Moral va piular: "JxCat té tot el dret del món a pactar amb el PSC. I ERC té tot el dret a fer un

La presidenta de la Diputació de Barcelona, amb el far del Llobregat el 6 de febrer ■ ACN

tripartit. Sabeu què, però? Després de les eleccions ERC i JxCat ens haurem de seguir entenent. Ho dic per veure si deixem de banda algunes actituds i aixequem una mica la vista..." El PSC també va descartar fa dies fer president cap independentista, però no va dir res d'acceptar vots d'independentistes per part d'un presidencialista socialista.

El portaveu d'ERC a Madrid va allunyar la im-

minència dels comicis un cop s'aprovi el pressupost del 2020 el mes vinent: "Tinc la sensació que les eleccions catalanes poden ser més tard del que ens pensem." "Ara mateix vivim un moment d'emocionalitat que pot fer que es prenguin decisions precipitades i de curt termini, que potser amb el temps es poden replantejar", va observar Rufián.

Qui sí que estén la mà obertament als socialistes

és Ciutadans, segons el portaveu adjunt del partit taronja al Congrés, Edmundo Bal, que va defensar que els pactes "transversals" amb el PP per encarar les pròximes eleccions a Catalunya, el País Basc i Galícia també estan oberts al PSOE. "Si algú sospita o insinua, de manera bastant equivocada, que Ciutadans es dissoldrà dins el PP, és que no entén la proposta", va remarcar. ■

Pujada al coll de Lli contra l'oblit

MEMÒRIA • Una seixantena de persones reten homenatge als exiliats i deportats que van creuar la frontera amb França l'any 1939 **AJUT** • La consellera de Justícia diu que "Catalunya coneix bé l'exili" i sempre "estendrà la mà a qui ho necessiti"

V.P.
LA VAJOL

El coll de Lli, al terme municipal de La Vajol, a l'Alt Empordà, va ser un dels passos clau de l'exili republicà durant la Guerra Civil. El 5 de febrer de l'any 1939 van travessar la frontera a través d'aquest punt centenars de civils i militars, entre els quals hi havia el president Lluís Companys; el lehendakari José Antonio Aguirre; el president de la República Espanyola, Manuel Azaña, i el president de les Corts espanyoles, Diego Martínez Barrio.

Ahir, coincidint amb la celebració del Dia Nacional de l'Exili i la Deportació, una seixantena

de persones de diferents entitats memorialistes es van trobar a la part baixa d'aquesta ruta de l'exili i van pujar durant mitja hora fins arribar al coll de Lli per retre un sentit homenatge als republicans exiliats i deportats.

L'acte, organitzat per la Direcció General de Memòria Democràtica i el Museu Memorial de l'Exili (Mume), va ser presidit per la consellera de Justícia, Ester Capella, i va tenir la participació de diversos representants municipals de la zona. Durant la commemoració es van llegir textos de Pere Bosch-Gimpera i Carles Pi i Sunyer amb l'acompanyament musical d'Ana Ros i Mercè Miró. En el

La consellera de Justícia i altres membres de la comitiva, ahir, durant l'homenatge als exiliats i deportats de la Guerra Civil ■ ACN

seu discurs, la consellera va subratllar la necessitat de conservar aquest tipus de commemoració per recordar "activament que Catalunya coneix bé l'exili" i "com una manera de fer palès que sempre estarà disposada a oferir la seva ajuda als que la necessitin".

En acabar l'acte, la comitiva es va dirigir al Museu Memorial de l'Exili, a la Jonquera, per inaugurar l'exposició *Art i exili. Artistes de l'exili català de 1939*, una mostra comissariada per l'historiador Enric Pujol que permetrà veure la donació d'Abelard Fàbrega al Museu de l'Empordà de Figueres i el fons Josep Narro al Museu Memorial de l'Exili. ■